

punktet for forslaget fremsættelse ligger bl. a., at pantesikkerheden ikke kan omfatte dødsfaldsdækning i et forsikringsforhold. Hvor denne dækning indgår som væsentlig led i sikkerhedsstillelsen, må vedkommende långiver derfor eventuelt kræve sikkerheden afløst af anden form for livsforsikring, hvis afgiftsberigtigelse ønskes undgået.

Dernæst skal sikkerhedsstillelsen som nævnt være begrænset til gæld, der er opstået før det nævnte skæringstidspunkt. Pantsætningen må således ikke vedrøre senere forøgelse af lånet, f. eks. derved at renter — som det hyppigt vil være tilfældet ved policelån i forsikringselskabet — tilskrives hovedstolen. En hel eller delvis opsigelse af låneforholdet kan derfor blive nødvendig i sådanne tilfælde. Hvis talen er om en kassekredit, må der regnes med den maksimale gæld, for hvilken en police er stillet som (hel eller delvis) sikkerhed. Hvor et eksisterende lån senere helt eller delvis indfries, kan den herved ledigblevne sikkerhedsværdi ikke benyttes som pant for nyt lån.

Ved forslaget's stk. 3 er der pålagt forsikringselskabet pligt til at underrette forsikringstageren om, at en foretagen belåning, der går ud over de grænser, som er fastsat i stk. 2, vil medføre afgiftspligt, ligesom selskabet skal underrette ham om mulighederne for at afværge afgiftspligten ved at begrænse sikkerhedsstillelsen. Pligten består naturligvis kun, når forsikringselskabet er bekendt med, at policen er belånt. Hvis det drejer sig om anden gæld end policelån i selskabet, er det derfor i stk. 4 pålagt forsikringstageren at anmelde belåningen til selskabet inden 5 måneder efter lovens ikrafttræden,

således at der eventuelt kan træffes de nødvendige arrangementer inden skæringsdagen for afgiftsberigtigelsen.

Til § 68.

Da der efter renteforsikringsloven skal svares en afgift på 25 pct. ved ophævelse af en forsikring, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1 c, er der efter de gældende regler mulighed for, at en sådan forsikring kan være belånt med indtil 75 pct. af forsikringens værdi. Det kan derfor forekomme, at forsikringens tilbagekøbsværdi, efter at gælden er indfriet, er utilstrækkelig til betaling af den afgiftsforhøjelse fra 25 pct. til 35 pct., som er fastsat i forslaget's §§ 29 og 30. I sådanne tilfælde må det anses for rimeligt, at afgiftsbeløb ud over 25 pct. kun skal tilsvares af forsikringselskabet i det omfang, forsikringens nettoværdi tilrækker, således at et herefter resterende afgiftsbeløb må søges inddrevet hos den afgiftspligtige selv. Bestemmelsen i § 68 er udformet efter disse synspunkter.

Til § 69.

Når det i denne bestemmelse er fastsat, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, vil det i overensstemmelse med den fortolkning, som tilsvarende bestemmelser i andre skattelove efter praksis undergives, betyde, at hvor loven anvender udtrykket „her i landet“ (jfr. forslaget's § 4, stk. 1, § 6, § 7, stk. 1, § 8, nr. 1, § 9, stk. 1, § 10, nr. 1, § 11, stk. 1, § 12, nr. 1, § 13, stk. 1, § 32, stk. 1, § 39, stk. 1, § 54 og § 63, stk. 1), omfatter dette udtryk heller ikke Færøerne og Grønland.